

РЕШЕНИЕ

№ 459

гр. Пловдив, 02.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XXIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария М. Дългичева

при участието на секретаря Десислава В. Кръстева
като разгледа докладваното от Мария М. Дългичева Гражданско дело № 20225330105219 по описа за 2022 година

С исковата молба ищецът А. Т. Т. е предявил против Т. З. С. осъдителен иск с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сума от 3 500 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени физически и душевни страдания, срам и психически дискомфорт, вследствие на извършено на 25.10.2020 г. от ответницата спрямо ищеца физическо и словесно посегателство, ведно със законната мораторна лихва от датата на увреждането – 25.10.2020 г., до окончателното ѝ заплащане

Ищецът твърди, че на 25.10.2020 г., докато упражнявал служебните си задължения като ***** служител в *****, на бул. ***** констатирал неправилно паркиран автомобил, като започнал да пише фиш за глоба, тъй като шофьорът на автомобила липсвал. В този момент се появила ответницата, като влязла на шофьорското място. Колегата на ищеца – П. П. ѝ поискал необходимите документи за проверка, а тя му се нахвърлила с думите „Какъв си ти, бе?“. П. ѝ обяснил, че е извършила нарушение, а именно неправилно паркиране, след което тя слезла от автомобила и му подала личната си карта, когато и двамата патрулиращи установили, че е употребила алкохол, тъй като трудно запазвала равновесие. След това ответницата се отдалечила, при което ищецът и колегата му я настигнали с патрулиращия автомобил, за да ѝ върнат личната карта и да я предупредят да не шофира в това състояние. Вследствие на това ответницата започнала да рита служебния автомобил и да ругае полицейските служители с нецензурни думи. Ищецът и колегата му излезли от автомобила, а ответницата се нахвърлила върху тях, нанасяйки им удари с крак и блъскайки ги с ръце. Твърди се, че одраскала ищеца и му нанесла удар с крак в гърдите. Вследствие на това *****

й сложили белезници и я вкарали в полицейската кола, където ответницата продължила да рита и да ги обижда. Сочи се, че със споразумение от 14.03.2022 г. по н.о.х.д. № 7987/2021 г. по описа на Районен съд – П., III наказателен състав, ответникът е признат за виновен за престъпление по чл. 325, ал. 2 вр. ал. 1 НК, като ѝ е наложено наказанието „пробация“, а за престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 1 вр. чл. 130, ал. 2 НК за нанесените на ищеца контузии също ѝ било наложено наказание „пробация“.

Ищецът твърди, че вследствие на случилото се на 25.10.2020 г. дълго време изпитвал физическа болка в областта на гърдите и корема. Всичко това се отразило и на емоционалното му състояние, като се твърди, че дълго време е бил обект на шеги от колеги, че е „набит от жена“. Чувствал се засрамен и унижен не само от това, но и от нанесените обиди, накърнено било достойнството му като човек и ****. Започнал да страда от безсъние, което от своя страна влошило общото му психо-физиологично състояние.

В законоустановения за това срок по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът е депозирал отговор на исковата молба. Оспорва размера на предявения иск, като акцентира върху обстоятелството, че при задържането ѝ били нанесени увреждания, за които представя съдебно-медицинско удостоверение. Оспорва случилото се да е довело до твърдените от ищеца състояния.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От приложеното НОХД № 7987/2021 г. на РС - П., се установява, че по отношение на ответницата е било образувано наказателно производство, което е приключило с одобрено на 14.03.2022 г. споразумение, като видно от протокола, ответницата е призната за виновна за извършено престъпление по чл. 325, ал. 2 вр. с ал. 1 НК, за това, че на 25.10.2020 г. в гр. П., е извършила непристойни действия, грубо нарушаващи обществената ред и изразяващи явно неуважение към обществото, като деянието е съпроводено със съпротива срещу орган на властта: ***** А. Т. Т. – ***** при *****. Ответницата е призната за виновна и за извършено престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 1 вр. чл. 130, ал. 2 НК за това, че на 25.10.2020 г. в гр. П. причинила лека телесна повреда, изразяваща се в контузии на гръдния кош и корема и драскотини по пръстите на дясната ръка, което причинило болка и страдание без разстройство на здравето, на длъжностно лице – ***** А. Т. Т..

Съгласно разпоредбата на чл.383, ал.1 НПК одобреното от наказателния съд споразумение има последиците на влязла в сила присъда и има задължителна сила за всички юридически и физически лица, учреждения и длъжностни лица. Влязлото в сила споразумение е задължително за гражданския съд по въпросите относно това дали е извършено деяние, неговата противоправност и виновността на дееца /чл. 300 ГПК, чл. 413, ал. 2 НПК/, т.е. обстоятелството, че ответницата е извършила деянието по описания начин, не може да бъде пререшавано и следва да се приеме за установено. Подбудите на ответника за сключване на споразумение са ирелевантни в настоящото производство, доколкото същото е одобрено, влязло е в сила и неговата действителност не е оспорена.

С оглед гореизложеното съдът счита, че предявеният иск се явява доказан по основание.

Съобразно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД размерът на обезщетението за неимуществени вреди трябва да е съобразен с обществения критерий за справедливост. Неимуществените вреди нямат парична оценка, поради което обезщетението за тях се определя по вътрешно убеждение от съда. Справедливостта, като критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди, включва винаги конкретни факти, относими към стойността, която засегнатите блага са имали за своя притежател. В този смисъл справедливостта по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие, а тя се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики-характер и степен на увреждане, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителността и степен на интензитет, възраст на увредения, обществено и социално положение. Принципът на справедливост включва в най-пълна степен обезщетяване на вредите на увреденото лице от вредоносното действие, и когато съдът е съобразил всички тези доказателства от значение за реално претърпените от увреденото лице неимуществени вреди /болки и страдания/, решението е постановено в съответствие с принципа на справедливост.

По делото е представен амбулаторен лист /л. 44/, от който се установява, че ищецът на 26.10.2020 г., в 11.00 е посетил лекар, като е съобщил, че има болки в гръдния кош при дишане вследствие на удар. Лекарят, който го е прегледал – д-р *****, в графа „Обективно състояние“, е посочила, че ищецът е в сравнително добре общо състояние, афебрилен, с палаторна болка в гръдния кош и при дишане, с везикуларно дишане, без хрипове. От приложения по делото болнчен лист /л. 45/ се установява, че същият лекар е дал на ищеца болничен за 14 дни, като в графа „Диагноза“ е посочено „травми на гръдния кош“.

По почин на ищеца е разпитан св. П., с когото ищецът е бил на смяна на 25.10.2020 г. и пряк свидетел на случилото се. Същият преповтаря събитията така както са изложени в исковата молба, като в някои части показанията му не съвпадат напълно с твърденията на ищеца. Сочи, че с ищеца Т. веднага след случая посетили болнично заведение /*****/, като оценява здравословното състояние на ищеца като изискващо спешен преглед, но от писмените доказателства по делото се установява, че ищецът е посетил лекар на следващия ден /26.10.2020 г./ и то в гр. К. Тоест по делото липсват доказателства за това ищецът да е посетил ***** на 25.10.2020 г. Свидетелят твърди, че ищецът изпаднал в депресия, чувствал се обиден и унижен и не искал да общува с никой докато траел болничния му. Колегите в районното управление му се подигравали, че го е набила жена, което също се отразило много на психиката му. В края на показанията си сочи, че не си спомня при контакта с ответницата същата да е имала увреждания по лицето или тялото.

Настоящият състав намира претендираният размер на обезщетението за претърпени неимуществени вреди са изключително завишен. Съображенията за това са следните:

Действително, с оглед задължението на съда да приложи разпоредбата на чл. 300 ГПК, действията, които се твърди да са извършени от ответницата спрямо ищеца, се установяват безспорно по делото. Не се установява, обаче, от това да са произлезли вреди в

твърдения размер. Не се установява поведението на ответницата да е повлияло по такъв конкретен негативен начин на ищеца, нито пък болките и страданията да са изпитвани през дълъг период, че да обосноват такъв размер на обезщетението. Съгласно свидетелските показания негативните емоционални отражения върху психиката на ***** са продължили около две седмици, колкото е траел и болничния му.

Според св. П. ищецът се е затворил в себе си и дори се е депресирал. Необяснимо остава за съда обстоятелството, че мъж на ***** години, упражнявайки държавна власт, бидейки част от изпълнителната такава, оправомощен от КРБ и ЗМВР да отговаря за прилагането на закона, поддържане на обществения ред и противодействие на престъпността, би преживял болки и страдания с такъв интензитет. Действително поведението на ответницата е окоримо от гледна точка на закона, като от страна на държавата са предприети съответните превантивни и превъзпитаващи действия чрез налагане на съответното наказание по НОХД № 7987/2021 г. Ищецът има право и на това претърпените от него неимуществени вреди, свързани с деянието, да бъдат репарирани, но при преценка за размера на обезщетението съдът следва да вземе предвид заеманата от ищеца длъжност. Следва да се съобрази, че ищецът заема длъжност, при която ежедневно и изключително често се налага да се сблъсква с поведение, подобно на това на ответницата, и то именно за да осъществява правомощията, възложени му от закона – да следи за спазване на обществения ред и при необходимост да предприема съответните действия.

За разлика от обикновения гражданин, неупражняващ държавна власт и по-конкретно такава по ЗМВР, на ***** орган законодателят е възложил да използва мерки за принуда при констатиране, че такива се налагат. В конкретния случай ответницата е била задържана и съответно поведението ѝ е било преустановено. Не без значение е и обстоятелството, че ищецът не е бил сам, а със свидетеля П., като заедно са упражнили съответните мерки за принуда – поставяне на белезници и задържане. Житейски необяснимо е как двама млади едри мъже, преминали през задължителна физическа подготовка, се справят със затруднения с поведението на една жена и освен това търпят вреди, по тяхна преценка водещи до депресия. ***** орган разполага с оръжие, белезници, както и правомощието да задържи дадено лице в предвидените от закона случаи, какъвто е и настоящият. По тези съображения не би могло да се приеме, че ситуации, характерни за ежедневието на ***** орган, биха се отразили в такава степен на неговата психика. В подобни случаи самото осъждане на делинквента има основен репарационен ефект, а не размерът на присъденото обезщетение, което често в практиката се претендира, респ. присъжда в минимални размери. В този смисъл *Решение № 164 от 30.06.2016 г. по гр. д. № 5255/2015 г. на ВКС и решение № 439/20.01.2016 г. по гр. дело № 2773/2015 г. на IV-то гр. отд. на ВКС.*

По преценка на съда от ответницата в съдебно заседание са изискани обяснения от ответницата. На първо място излага твърдения за това събитията от 25.10.2020 г. да са се развили по коренно различен начин, но доколкото съдът е обвързан от установеното по НОХД № 7987/2021 г., то и тези обстоятелства няма да бъдат коментирани. Ответницата

твърди, че още при задържането ѝ ищецът и св. П. са се държали много арогантно с нея, като ѝ нанесли няколко удара. След като я завели в районното управление и я вкарали в някаква стая, ищецът и св. П. участвали в нанесения ѝ там побой, след което си тръгнали. Твърди, че после няколко *****, измежду които и жена, ѝ нанесли множество удари, блъскали я по главата, гърба и гърдите, ритали я по цялото тяло, вследствие на което едното ѝ око се подуло и имала синини навсякъде по тялото. Твърди също, че след това е подала жалби срещу полицейските органи, но ги оттеглила, тъй като така я посъветвал адвокат. Сочил, че след инцидента от 25.10.2020 г. е осъдена да заплати обезщетение за причинени от нейна страна вреди и на друг *****, участвал в побоя на процесната дата.

Обясненията на ответницата се подкрепят от представеното от нея съдебномедицинско удостоверение № 1099/27.10.2020 г. / л. 34/, съгласно което същата е била с кръвонасядане по лявото око; кръвонасядане и контузия на гръдния кош; кръвонасядане по кръстцовата област; кръвонасядане по четирите крайника; охлузване по десния долен крайник и контузия на лявата гривнена става, като в заключение лекарят, извършил прегледа, сочи, че е възможно уврежданията да са получени по начин и време както се съобщава от ответницата. Така изложените твърдения се подкрепят и от разпита на св. С., б. на ответницата, който споделя, че е взел с. си от районното управление на 26.10.2022 г. и цялата е била в синини, като му споделила, че много ***** са я били. По делото няма данни за друга резонна причина, довела до отразеното в съдебномедицинското удостоверение състояние на ответницата. Нещо повече, св. П. категорично заявява, че към момента на задържането ѝ същата не е имала увреждания по лицето или тялото.

Съдът намира, че проведеното от ответната страна насрещно доказване създава съмнения за това как са се развили събитията на 25.10.2020 г. във връзка с интензитета на накърнените чест, достойнство, добро име и психика на ищеца А. Т..

За пълнота следва да се отбележи, че непълното доказване на твърденията на ответницата за нанесения ѝ побой накърнява критерия за справедливост, заложен в чл. 52 ЗЗД, като според настоящия състав определяне на обезщетение в пълния предявен размер, при наличие на данни за нанесен побой над ответницата, би било житейски неморално и несъвместимо с обществения критерий за справедливост.

Съществен фактор при определянето на размера на обезщетението за неимуществени вреди са и социално-икономическите условия и стандарта на живот в страната, предвид и които обезщетението следва да е именно справедливо по смисъла на чл. 52 ЗЗД, а не да води до неоснователно обогатяване. С оглед всички изложени съображения съдът счита, че справедлив се явява размерът от 50 лв.

Предвид изхода на делото на ищеца се дължат разноски съразмерно с уважената част от иска. Ищецът претендира разноски за адвокатско възнаграждение при осъществено безплатно процесуално представителство. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения минималният размер на дължимото възнаграждение е 650 лв. Редуцирано съобразно уважената част от иска същото възлиза на сумата от 9, 28 лв.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника следва да се присъдят разноси, съразмерно на отхвърлената част от исковата претенция. Ответникът не е представил доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение, поради което и не следва да му се присъждат такива.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, по сметка на ПРС сумата от 2 лв. – държавна такса върху уважения иск за присъждане на неимуществени вреди.

По изложените мотиви съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Т. З. С., ЕГН *****, с адрес ***** да заплати на А. Т. Т., ЕГН *****, с адрес ***** сумата от 50 лв. /петдесет лева/ - главница, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени физически и душевни страдания, срам и психически дискомфорт, вследствие на извършено на 25.10.2020 г. от ответницата спрямо ищеца непозволено увреждане, ведно със законна лихва върху уважената главница, считано от 25.10.2020 г. до окончателното изплащане, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска **ЗА РАЗЛИКАТА** над присъдения размер до пълния предявен от 3 500 лв.

ОСЪЖДА Т. З. С., ЕГН *****, да заплати, на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв., на адв. ***** сумата от **9, 28 лв.** - разноси по съразмерност за осъществено безплатно процесуално представителство.

ОСЪЖДА Т. З. С., ЕГН *****, да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, по сметка на ПРС, сумата от **2 лв.** – държавна такса върху уважената част от иска.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ОС – Пловдив в двуседмичен срок от връчването му.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____